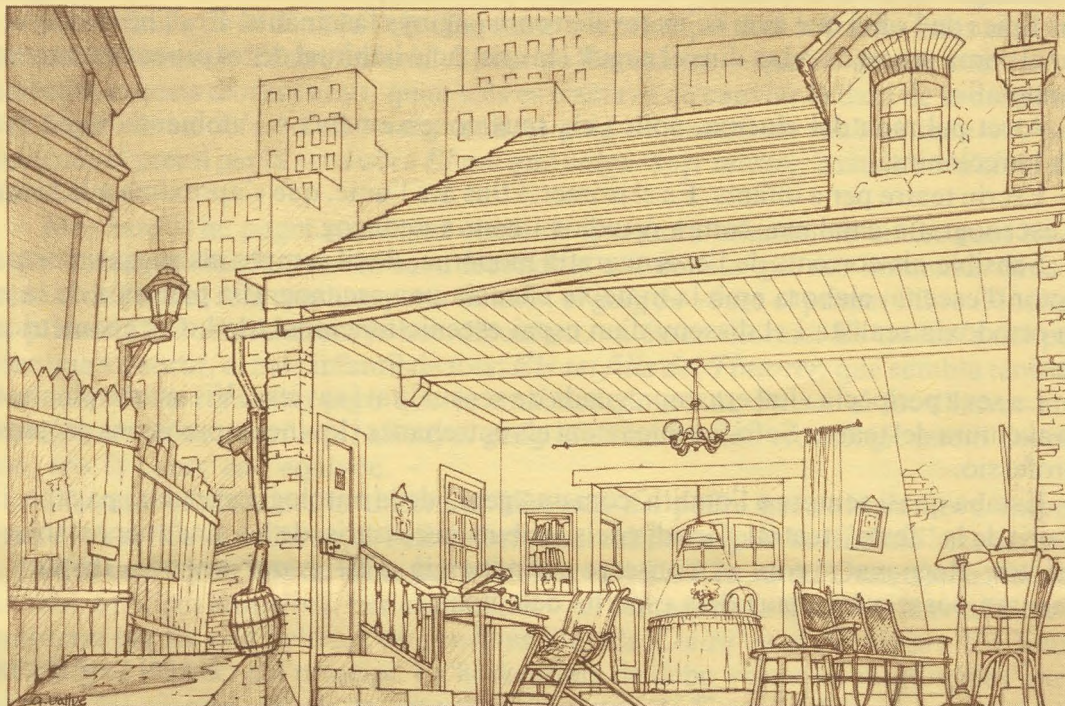

DIPUTACIÓ DE BARCELONA
INSTITUT DEL TEATRE

FULLS INFORMATIUS

Exposició Homenatge a
ANDREU VALLVÉ i VENTOSA
(1918 - 1979)

Desembre 1981 - Febrer 1982

El meu Andreu Vallvé i el teatre

L'Andreu Vallvé se m'erigeix en el record com la figura del mestre d'obrador renaixentista, com l'home capaç de sintetitzar l'humanisme florentí del *Quattrocento*. La seva figura modesta, menuda i acollidora, era l'estampa rediviva de l'artesà qualificat d'una república del Vèneto construïda a la manera d'un gran retallable de paper.

Per a ell, el teatre era joc i professió —creació i utilitat tècnica—, i la seva actitud davant l'art de l'escenari era com la d'un adult al qual és permès de seguir bastint els altars, els diorames i els pessebres d'infant.

Format dins el polsim màgic dels tallers dels darrers grans pintors-escenògrafs barcelonins —Salvador Alarma i Mestres-Cabanes—, era com "l'àngel blau" capacitat pel "déu ex machina" per fer-ho tot i bé. Era l'oficiant d'un ritual lúdic, el tramoista d'una realitat poètica construïda amb bastidors, fermes i telons de fons.

Tan còmode i seductor li era elaborar un projecte des de la intimitat del seu despatx com bellugar-se en el seu taller d'escenògraf, primer, i dins l'escenari, després, amb els estris típics de l'ofici que avui se'ns revelen com enginyers fascinants. Era l'home capaç de crear el clima precís de relax dins el neguit i la crispació habitual de tot procés de muntatge escenogràfic.

Atret pel món del cinema, aplicà els seus coneixements a l'ambientació de molts films barcelonins.

Escriu teatre per a infants. És el primer, i fins ara l'únic, que s'aproxima a la història de l'escenografia catalana, com a estudiós i com a pedagog.

Sensible als corrents de l'escenografia moderna, dòcil sempre als suggeriments del director d'escena, elabora amb la mateixa eficàcia una escenografia pictòrica de la més pura ortodòxia realista i el disseny d'un espai escènic funcional, de línies geomètriques pures.

La seva peripècia vital era impregnada de sensualitat i saviesa. Vivia amb plenitud la gran aventura del teatre. Sofria estoicament els entrebancs i les incomprendions pròpies de la professió.

Estaba quasi sempre a l'ombra, com un "geni" de la mitologia popular i pagana. Era l'esperit de la "festa" teatral. Gaudia dels atributs necessaris, de les eines per arranjar-ho quasi tot. Regnava —com el conserge strindbergià d'*El guant negre*— damunt els elements i posseïa les claus dels esperits dels homes.

HERMANN BONNÍN

Andreu Vallvé, secretari atípic de l'Institut del Teatre

L'Andreu escribia unes actes minucioses, decimonòniques, teatrals, de les reunions de direcció o de professorat o de comissions d'alumnes de l'Institut. Els qui estàvem acostumats a l'eixutesa executiva d'altra mena d'actes ens delièm amb els "memorials" de l'Andreu Vallvé com si es tractés de l'esbós d'un sànet administratiu.

Això és un primer record d'aquell atípic i entenedor "secretari" que era un artista i un home sensibilíssim, un amic sense ombra de mesquinesa.

Vallvé no era secretari per cap vocació ni ambició administrativa, sinó per pur esperit de solidaritat i de servei, i perquè inspirava una confiança ardent. Succeí a Bohigas Tarragó i, ben segur, fou proposat, en temps difícils per Guillem Díaz-Plaja aleshores director.

La nova etapa, la iniciara ara fa uns deu anys, fou acollida per l'Andreu Vallvé amb entusiasme i dedicació.

Una alegria de viure que caient totalment franciscà sofria l'amargura profunda d'allò que a ell li semblava injustícia: la injustícia no indignava l'Andreu Vallvé, sinó que el feia patir, l'anguniejava profundament, li feia pena infinita. El mateix li passava davant la fredor i la brutalitat burocràtica. Vallvé no era ni podia ser mai un "secretari administratiu". Era de l'Institut, perquè estimava el teatre, perquè era un savi escenògraf, perquè tenia un indefallent bon gust d'arrel popular. Vallvé connectava intuïtivament amb l'estètica menestral catalana, essencial a la nostra cultura.

I sí, perquè aquesta feina s'aboqués a l'Institut del Teatre i, en definitiva, al nostre teatre, Vallvé era prou capaç de ser un escrupulós, un puntual, un correctíssim Secretari...

FREDERIC RODA

La seva aportació a la literatura infantil

El meu primer contacte amb Andreu Vallvé i Ventosa fou en aquest mateix Palau Güell on se li fa l'homenatge merescut. Jo hi treballava com a arxivera en reingressar a la Xarxa de Biblioteques Populars i abans de crear la Biblioteca Infantil del Parc. Va ésser un *coup de foudre* amistós: ell tenia vuit fills —després en van venir dos més— i jo quatre. Tots dos escrivíem per a infants i teníem poca sort entre les editorials que tots just iniciaven tímidament les edicions infantils en català. Eren moltes les nostres afinitats electives. Tots dos teníem obres teatrals inèdites que els nostres fills i els seus amics representaven.

El primer que vaig llegir d'ell, mecanografiat, fou el *Rei del Bombonet*, una peça teatral deliciosa, que glosa la cançó popular del “Rei del Birondo”; després la vaig veure representada a Sarrià pels seus fills i nebots a cals Caputxins, i gairebé diria que el graciós tortell que duia al cap el rei d'aquell país de Xauxa era de can Foix, car semblava mengívol.

Era a finals de la dècada dels cinquanta o a principis dels seixanta. Més tard, com a jurat dels Premis de Teatre Infantil Ciutat de Barcelona —que no entenc com han estat suprimits aquests darrers anys, quan sols es tractava de canviar la data de la concessió— vaig llegir altres obres d'ell i vaig tenir el goig de contribuir amb el meu vot perquè obtingués el premi per la seva obra *El noi que volgués ser mestre*, basada en la biografia de Pestalozzi.

Més tard li he pogut ressenyar obres de literatura infantil, no tantes com hauríem volgut veure publicades, car la seva fecunditat ens consta que era immensa. Si la seva vocació de pare el feia escriure per a infants, el goig de veure el primer llibre il·lustrat pel seu primer fill, Joan Andreu, ja bon dibuixant, va ésser enorme. Es tractava del primer llibre que va sortir, el més infantil de tots: *Els set fills del Tintorer*, que sembla tenir arrels en el món de la rondalla, però que és totalment inventat. Potser el fet d'haver muntat l'història en un escenari alpi, allunyat geogràficament i fins cronològicament del nostre món, ens fa caure en l'equivoc.

El conte és deliciós: la tintoreria heretada del padre necessitava nova empena i seran els set fills que duran el bell colorit que cal per seguir la tradició artesana.

Més tard sortia una novel·la per a adolescents *En Xeu va a l'Oest*, d'una modernitat ben real: un xicot barceloní, per carambola —el protagonista d'un film havia fallat—, és contractat per fer una pel·lícula de *cowboys* titulada *Lluita en el Far-West*. En Xeu se'n surt malgrat l'ensurt del principi. I s'hi diverteix de debò veient les martingales interiors del món del cinema, capaç de convertir un *ranxo* de Castelldefels en escenari *typical* americà. Un llibre rodó, també il·lustrat pel seu fill, que potser també hi apareix biografiat.

Una altra obra juvenil de l'Andreu Vallvé fou publicada per l'Ajuntament en col·lecció dirigida als escolars amb el títol de *La noble història d'un Palau Reial*, on l'autor juga a fer parlar les pedres perquè puguin explicar a l'infant lector la vida i l'època del Palau del Tinell i de la seva veïna, la Capella de Santa Àgueda.

Finalment va sortir publicada una de les seves moltes obres teatrals per a la juvenut a la col·lecció EDEBE: *En Picarol al país de les cares llargues*, peça teatral inefable amb un missatge de pau i amor i una denúncia a la por innoble que afavoreix el poder de la injustícia. Tot això barrejant-hi titellaires i joglars, pagesos i nobles, castells i casernes. Tot acolorit i ple de cançons.

No puc acabar aquesta visió personal del nostre enyorat amic sense incloure-hi la bella dedicatòria envers que em féu en el primer llibre infantil:

“Doncs Aurora, vet aquí
que els set fills del Tintorer
varen posar-se en camí
freturosos d'assolir
els colors que hi sol haver
dins de l'Arc de Sant Martí

I lograt el seu anhel
un matí, a primera hora,
moguts per un mateix zel
com a senzilla penyora,
tots aquests colors del cel
els dediquen a l'Aurora.”

com deia a la nota de condol que vaig publicar a “Rodamón”:

“La literatura infantil està de dol: ha mort Andreu Vallvé, autor de contes, narracions i teatre infantil. Era, a més, un home bo. Ell no hi és, sols queden els seus llibres. Llegiu-los.”

L'Andreu Vallvé, l'home

No seria just parlar tan sols de l'Andreu Vallvé com a escenògraf teatral o de cinema, malgrat que aquesta fou la seva gran professió, a la qual dedicà sens dubte la major part del seu enginy creatiu.

Tampoc no seria suficient dir, a més, que de les seves hores de lleure o de la nit, en treia tot allò que sentia i havia de dir amb la paraula.

Si cal fer justícia i acostar-nos més a l'home que fou l'Andreu, ens cal contemplar la seva obra i el seu viure com un sol fet.

Ell fou un home d'una extraordinària capacitat per integrar tots els esforços de treball, de recerca, d'art, d'amor, de família i d'humanitat en un sol afany: el seu viure.

I el viure en va fer la seva il·lusió, el seu treball. La seva vida fou una creació constant, compartida en tot moment amb la companya estimada, la seva esposa Mª Teresa. Junts exerciren amb vocació la gran tasca de ser pares de deu fills. Això els menà a endinsar-se en el profund coneixement dels infants i dels joves, als quals l'Andreu dedicà gran part del seu treball literari amb un interès molt especial pel conflicte generacional.

Parlar de l'Andreu és, doncs, parlar també de la Mª Teresa. Una combinació tan sols comparable —en termes pròxims a l'Andreu— a l'existent entre la forma i el color d'un quadre. Tan sols així es pot entendre la gran labor de tots dos.

A la llar familiar, ells propiciaren sempre un clima de pau, d'amor i de festa. Caramelles, pastorets i comèdies, escrites i dirigides per l'Andreu i realitzades dalt del petit escenari familiar pels aleshores menuts fills i nebots, se succeïren durant vint anys ininterrompudament. Ells feren de la llar una escola de vida on pares i fills intercanviaven experiències. D'allí arrencà la necessitat de crear: cursos de pedagogia familiar, d'educació de fills i cursos de la vida en parella, amb l'ànim de cercar mètodes i solucions pròpies per cada moment, comunitats de famílies, campaments de famílies i convivències on pares, fills i amics s'aplegaven per obrir el diàleg i esplaiar-se junts. A l'Andreu li pertocà no sols el paper d'inspirador d'aquesta tasca, sinó a més el de ser-ne, en tot moment, l'animador i el poeta.

La senzillesa, l'optimisme i la sinceritat en feren un home d'una peça, sense replecs. Un home que no es deixà afalagar, fidel al seus principis i al seu poble. Qui l'ha conegut, qui ha viscut a prop seu, sap bé que la seva obra perdura.

JOAN ANDREU VALLVÉ

Cronologia, vida i obra d'Andreu Vallvé

1918. Neix a Barcelona el 22 de novembre.

1934-1938. Cursa estudis a l'Escola d'Oficis Artístics i Belles Arts i a l'Escola Catalana d'Art Dramàtic. S'inicià en l'ofici d'escenògraf en el taller de Salvador Alarma i posteriorment treballa amb en Josep Mestres Cabanes.

1939. Realitza diverses decoracions per al Teatre Principal de Zamora.

1940. Primera exposició individual a Zamora. Decoracions de l'obra teatral *El peregrino de la nochebuena*.

1943. Decoracions de l'obra de teatre *Cuando lo dice Luisita*.

1945. Exposició a Barcelona. Sala Pallarès. Presenta el poema líric *Shubertiada*, i inicia el *Poema de l'apocalipsi*.

1946. Contreu matrimoni amb Maria Teresa Cordomi el 5 de novembre. Treballa en el seu propi taller, on la primera decoració feta és la de l'obra *Wu-Li-Chang*, presentada al Teatre Poliorama per la companyia de Pago Melgares. Exposició a Barcelona, a la Sala Syra.

1947. Decoracions de l'obra teatral *Qué da Vd. por el conde?*. Director i primer actor, Rafael López Somoza. Autors: A. Paso i E. Sáez. Presentada al Teatre Borràs.

1948. Decoracions del'obra de teatre *La vida més bella*. Guió per a la pel·lícula *Obsesión*.

1952. Inicia la tasca escenogràfica en el cinema. Intervé a *La pecadora*. Entra a formar part del claustre de professors de l'Institut del Teatre. És professor de Perspectiva i, més tard, d'Evolució Tècnica de l'Escenografia i de Tècniques de Muntatge. Decoracions teatral: *La vida ignora* (d'Andreu i Joan Vallvé). Teatre Diagonal. *L'ombra il·luminada* d'Andreu Vallvé i Joan Vallvé. Premi Calderón de la Barca. Primer premi desert, primer accésit. *El port de les boires*. Autors: Santiago Vendrell i Josep Coma Tàpies. Dir. A. Toboso. Amics del Teatre Selecte d'Horta. *Cabalgada màgica musical*. Espectacle il·lusionista. Teatre Isabel la Catòlica i Teatre de la Sarsuela.
1953. Decoracions d'*Albert i Francina*, de Ferran Soldevila. Director Josep Clapera. Teatre Romea.
1954. Decoracions teatrals: *Las manos de Eurídice*, de Pedro Bloch. Director Enric Guitart. Sala Rigat. *L'amor té cops amagats*, de Llucieta Canyà. Dir. A. Toboso. Companyia de Teatre Català. Teatre Romea. *Los enemigos no mandan flores*, de Pedro Bloch, versió de Federico Soldevila. Dir. Pepita Serrador. Teatre Windsor. *Una història qualsevol*, de Santiago Vendrell i Josep Coma Tàpies. Companyia Catalana. Teatre Romea.
1955. Decoració teatral: *El zoo de cristal*, de Tennessee Williams. Dir. Pepita Serrador. Teatre Windsor.
1956. Decoracions teatrals: *Harvey*, de Mary Chase, versió d'A. Matas i J. Dezcallar. Dir. Adolf Marsillach. Teatre Windsor. *Los feos durmientes*. Presenta el poema "El lliri de Favencia", evocació poètica de santa Eulàlia, la novel·la *La triste vida de José Alegre* i l'acte sacramental *La cárcel de cristal* o *La prisión soñada* o *El hombre encadenado*.
1957. Decoracions per a obres teatrals: *Quiere Ud. jugar con mi?*, de Marcel Achard. Teatre Windsor. *La locura de Don Juan*, de Carlos Arniches. Companyia de Paco Martínez Soria. Teatre Talia. *La bruja en zapatillas*, de John Van Druten. Traducció i adaptació de Joan Matas i N. Munné. Director Miguel Narros. Teatre Windsor. *Passaport per a la eternitat*, de C. Tàpies i Santiago Vendrell. Companyia Catalana Maragall. Director: Esteve Polls. Teatre Romea. *El mundo de los Petersham*, de Gerald Savory. Versió de Xavier Regàs. Dir.: Adolf Marsillach. Teatre Windsor.
1958. Decoracions per a obres teatrals: *El cielo dentro de casa*, d'Alfonso Paso. Companyia Enrique Diosdado. Teatre Windsor. *La flor de Nadal* (Pastorets), Dir. Josep Batalla. Teatre Principal de Valls. *Adán i Eva García*, Companyia Paco Martínez Soria. Teatre Talia. *Un día de abril*, de Deddie Smith. Dir. Enrique Diosdado. Teatre Windsor. *patata*, de Marcel Achard. Versió castellana de Juan Ignacio Luca de Tena. Dir.: Enrique Diosdado. Teatre Windsor. *Minouche*, de Barillet i Gredy. Dir.: A. Matas i N. Munné. Teatre Windsor. *El canto de la cigarra*, d'Alfonso Paso. Dir.: E. Diosdado. Teatre Windsor. *Portazos*, de Michel Fernand. Dir.: Rafael Richart. Teatre Windsor.
1959. Decoracions teatrals: *Tonto pero no tanto*, de Manuel Tarín Iglesias i Francisco Marxó. Companyia Paco Martínez Soria. Teatre Talia. *El llibertí*, d'Aldo Benedetti i D. Lozano Borboy. Dir. A. Toboso. Teatre Romea. *Amor al dictado*, de Samson Raphaelson. Adaptació: Conchita Montes. Cia. Enrique Diosdado. Teatre Windsor. *Un week-end de seis meses*, de Gerald Savoy. Versió de Xavier Regàs. Cia. Enrique Diosdado. Teatre Windsor. *John Smith I*, de Jaume Lilas. Dir. E. Diosdado. Teatre Windsor. *Quien compra un lio*, Cia, Paco Martínez Soria. Teatre Talia.
1960. Decoracions teatrals: *Mi noche*, de Barillet i Gredy. Cia Amparo Soler Leal. Teatre Recoletos. *Hasta luego, Carolina!*, de Noel Clarasó i Ramón Vives. Teatre Talia. *Qué hacemos con los hijos*, de Carlos Llopis. Cia. Paco Martínez Soria. Teatre Talia. *El port de les boires*, de Santiago Vendrell i Josep Coma Tàpies. Dir.: Francesc Díaz. Teatre Romea.
1961. Decoracions teatrals: *Ochenta primaveras*, de Leandro Navarro. Cia. Martínez Soria. Teatre Talia. *Marina*, Companyia José Castillo Escalona. Plaça de braus, Monumental. *Episodi*, de Pere Vinyoles Vinet. Dir. J. Fernández Castanyer. Cia. Catalana Barcino. Teatre Romea.
1961. Escenografia de *Voces de gesta*. Dir. Hermann Bonnín. Teatre Grec. Intervencions en pel·lícules: *La becerrada*, Dir. Josep M. Forqué. *La muerte silba un blues*, Dir. Jesús Franco. *La ruta de los narcóticos*, Dir. Josep Mª Forn. *Las travesuras de Morucha*, Dir. Ignacio F. Iquino. *Trigo limpio*, Dir. Ignacio Iquino. *Plácido*, Dir. Luis G. Berlanga.

1963. Escenografies teatrals: *El estrangulador de Cercedilla*, de Juan Alonso Millán. Cia. Paco Martínez Soria. Teatre Talia. *Lucia de Lammermoor*, Òpera. Palau de la Música Catalana. Col·laboració en els films: *Crímen*. Dir. Miguel Lluch. *El precio de un asesino*, Dir. Miguel Lluch. *José María*, Dir. Josep Mª Forn. *La mano de un hombre muerto*, Dir. Jesús Franco. *Los farsantes*, Dir. Mario Camús. *Un demonio con ángel*, Dir. Miguel Lluch. *Young Sánchez*, Dir. Mario Camús.
1964. Treballs per al teatre: *El hombre del violín*, Cia. Paco Martínez Soria. Teatre Talia. *Bonaparte quiere vivir tranquilo*. Adaptació lliure de José Mª Pemán. Cia. Paco Martínez Soria. Teatre Talia. *Coplas del corregidor y la molinera o La feria de Guernicabra*, d'Adolfo Macias. Aula del Teatre. Institut del Teatre. Col·laboració als films: *La chica del auto-stop*. Dir. Miguel Lluch. *Un rincón para querernos*. Dir. Ignasi F. Iquino. *Vivir un largo invierno*. Dir. José A. de la Loma. *Cinco pistolas de Texas*. Dir. Joan Xiol. *La vida es magnífica*. Dir. Maurice Ronet.
1965. Escenografia per al teatre, *El paraguas y el sombrero*, d'Agustin de Quinto. Escen.: Vallvé, Garcia. Dir.: J.M. Loperena. Teatre Windsor. Col·laboració als films: *La vuelta*, de José Luis Madrid. *Oeste Nevada Joe*. Dir. Ignasi F. Iquino. *Tumba para un forajido*. Dir. José Luis Madrid. *Un dólar de fuego*. Dir. Nick Nostro.
1966. Intervenció en els films: *07 con el 2 delante, agente*. Dir. Ignasi F. Iquino. *Cómo te amo*. Dir. Miguel Iglesias. *El primer cuartel*. Dir. Ignasi F. Iquino. *Río Maldito*. Dir. Joan Xiol.
1967. Escenografia teatral d'*Este cura*, d'Alfonso Paso. Dir. Jorge Bofill. Cia. de Comedia Pierrot. Col·laboració en els films: *La tía de Carlos en minifalda*. Dir. Augusto Fonollar. *Dante no es únicamente severo*. Dir. Jacint Esteva i Joaquim Jordà. *Diritambo*. Dir. Gonzálo Suarez. *La balada de Johnny Ringo*. Dir. José Luis Madrid. *El terrible de Chicago*. Dir. Joan Bosch.
1968. Realitza un curs de director de teatre infantil i juvenil. Institut del Teatre. *Intervenció en els films: Elisabeth*. Dir. Alejandro Martí Gelabert. *La mini-tía*. Dir. Ignasi F. Iquino. *Mister Dinamita, mañana os besaré la muerte*. F.J. Gottlieb. *La viudita ye-yé*. Dir. Joan Bosch. *De picos pardos a la ciudad*. Dir. Ignasi F. Iquino.
1969. Dóna a conèixer la seva obra teatral *L'infant que volia ser mestre*, estrenada al Romea amb els alumnes de l'Institut del Teatre. Intervé als films: *Chico, chica, boom!*. Dir. Joan Bosch. *Las crueles*. Dir. Vicente Aranda. *La banda de los tres crisantemos*. Dir. Ignasi F. Iquino. *Topical Spanish*. Dir. Ramon Masats.
1970. Ocupa el càrrec de secretari general de l'Institut del Teatre col·laborant amb Hermann Bonnín, director, i Frederic Roda, subdirector. Intervé als films: *Las piernas de la serpiente*. Dir. Joan Xiol. *Medias y calcetines*. Dir. Antoni Ribas. *Investigación criminal*. Dir. Joan Bosch. *Veinte pasos para la muerte*. Dir. Manuel Estaba. *Aoom*. Dir. Gonzalo Suárez. *Cabezas cortadas*. Dir. Glauber Rocha. *La diligencia de los condenados*. Dir. Joan Bosch. *Abre tu fosa amigo, llega Sabata*. Dir. Joan Bosch.
1971. Obté el Premi Ciutat de Barcelona de Teatre Infantil, amb *L'infant que volgué ésser mestre*. Realitza un seminari a la Universitat Catalana d'Estiu, a Prada de Conflent.
1972. Intervé en el film *Demasiado bonitas para ser honestas*. Pefsa Films.
1973. Intervé en el film *El refugio del miedo* Profilm.
1975. Escriu *Els 7 fills del tintorer*. Text juvenil.
1976. Escriu *La noble història d'un Palau reial* (juvenil).
1977. Escriu *En Xeu se'n va a l'oest* (juvenil).
1979. Mor a Barcelona.
1980. Publicacions infantils: *En Picarol al país de les cares llargues*. Obra teatral. *Camí d'amor*, amb serigrafies de Josep Santanada.

Treballs sense data

L'últim pirata Ivà Vola. Una novel·la rosa passional. El Rei del Bombonet. El pessebre vivent. Quan el cor es fa vell. Por el amor de Isabel. En el país del amor y la muerte. Borja el santo. El amadís divino. El caso Meyer. Don Martí de Puiggraciós (òpera bufa, música de Joan Vallvé). *Poesia eres tú*.

Escenografies per a les obres de teatre següents:

Ninette y un señor de Murcia, de Miguel Mihura. Dir. J. Castillo Escalona. *Espejo para dos mujeres*, de Jaume Salom. Dr. J.Mª Loperena. Teatre Windsor. *Anacleto se divorcia*, de Pedro Muñoz Seca. Cía. Paco Martínez Soria. Teatre Talia. *Café del Liceo*, de Jaime de Armiñán. Dir. Adolf Marsillach. Teatre Windsor. *Los ángeles no deben aterrizar*, de E. Suárez de Deza. Dir. A. Marsillach. Teatre Windsor. *Mi adorado Juan*, de M. Mihura. Dir. M. Mihura. Teatre Windsor. *George & Margaret*, de Gerald Savory. Adap. Xavier Regàs. Dir. A. Marsillach. Teatre Windsor. *Vuelve querida Sheba*. *Revista Latina*. *Mystery*. *Presentació de la moda masculina*. *Las 8 mujeres de Adán*. *La marquesa Rosalinda*. *L'alegria que passa*. *Escuadra hacia la muerte*. *La vida breve*. *El amor brujo*. *Maruxa*. *El tren expreso*. *Luna llena para todos*. *Juegos peligrosos*. *Amor en septiembre*. *Romeo y Julieta*. *Rigoletto*. *El fin del paraíso*. *Bobose*. *Culpables*. *Dos mujeres*. *Por encima de la vida*. *Una noche en Samarcanda*. *La torre sobre el gallinero*. *Enrique IV*. *El alcalde de Zalamea*. *El pleito matrimonial del alma y el cuerpo*. *La atareada del paraíso*. *Currito de la Cruz*. *La pluma verde*. *La venganza de Petra*. *La República de la broma*. *Las 7 mujeres de Adán*. *A Don Juan le tocan 6 mujeres*. *Un señor dentro del armario*. *Las alegres chicas de Porto Pi*. *Clavijo, búscame un hijo*. *Préstame tu suegra*. *Cornejo tiene un conejo*. *La ciudad no es para mí*. *El sosiego*. *Mi cocinera*. *El último Don Juan*. *Yo soy el camino*. *Napoleón Bonaparte no quiere firmar la paz*. *Los hijos del diablo*. *El pícaro viento*. *Ondina*. *Alejandro Magno*. *El hospital de los locos*. *El marit ve de visita*. *Antígona*. *El abuelo Curro*. *la flor de Nadal* (Pastorets de Valls). *Me presta Vd. sus bacilos*. *El tío catorce*. *La casa de Quirós*. *Cançó d'amor i de guerra*. *Maria Rosa*. *El poema de Nadal*. *Dues llars*. *La Passió d'Horta*. *La Passió de Ulledecona*. *La Passió d'Esparreguera*.

Poemes:

La suprema ofrena. *Poema de la llum i de l'amor*. *Poema a la Mare Bona*. *Llegenda de S. Pedro de la Nave*.

Pel·lícules com a cap de decoració:

La danza del corazón. *Los agentes del V Grupo*. *Good bye Sevilla*. *El cien y cientos*. *Sitiados en la ciudad*. *El amor es así*. *Crimen*. *Plácido*.

Pel·lícules com a guionista (amb Joan Vallvé):

Los cómplices. *Escenario*. *Sany, el astronauta*.

Guions de ràdio en col·laboració amb Joan Vallvé:

Aquel 23 de abril. *El venturoso sin ventura* (biografia d'Alfred Nobel). *La cena del refectorio* (pàgina de la vida de Leonardo da Vinci). *Damián de Venster, apóstol de caridad*. *Esa aventura llamada matrimonio* (sèrie de guions). *La santa del éxtasis* (biografia de santa Teresa). *El fatal vaticinio*. *La divina cosecha*. *El peregrino*. *La inmortal Agustina*.